INGYENES

X. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Szentpéteri Krónika

Sajószentpéter város közéleti lapja

2017. május-június

A jövő életmentő generációja

Nyílt nap a sajószentpéteri mentőállomáson

Hagyományőrző májusünnep:

tavaszvárás és családi nap a Pipiskén

Ha április vége felé úgy döntünk, teszünk egy sétát a Pipiske-domb lankás útjain, és az útszéli gaz helyén nagy felületű, frissen nyírt gyeptábla fogad, melyeket kordonszalagokkal kerítenek körbe, nem kell megijednünk. Mindez nem azért van, mert ne adj' isten privatizálják a domboldalt, hanem a Városgondnokság munkatársai megkezdték a felkészülést a majálisra.

A mazsorettek felvezetésével kígyózik a tömeg

Hogy jobban megértsük, miért is olyan közkedvelt városunkban a majálisozás, nem kell visszamennünk a történelmi gyökerekhez: egyfelől megszoktuk ezt a módját a munka ünneplésének, másfelől pedig szórakozni mindenki szeret. Ez a rövid indoklás. Ha azonban azt vizsgáljuk, miért népszerű a majálisozás Közép-Európában, akkor bizony néhány dolgot meg kell említenünk erről a tavaszünnepről. A majálisozás ugyanis a természet megújulásának ünnepe, és egészen a pogány hagyományokig vezethető vissza. A majális különösen az északi népeknél terjedt el, több szimbolikus cselekmény kíséretében, melyek közül nálunk a májusfa állítása és a májuskosár ajándékozása ismeretes. Magyarországon a majálisnak vidám táncmulatságszerű jellege van. Ha esetleg a zord időjárás miatt később rendezik meg, például júniusban tartják, akkor juniálisnak nevezik. Sajószentpéteren is a

Veréb Tamás a Sztárban sztár 4. évadát nyerte meg

hagyománynak megfelelően ünnepelték a város lakói a május 1-jét. A mára már szokásossá vált fáklyás felvonulással vette kezdetét a program a majális előestéjén, április 30-án. A felvonulást a Gyöngyszem mazsorettcsoport és a Kazincbarcikai Ifjúsági Fúvószenekar előadása színesítette. A tűzkígyó, annak rendje és módja szerint, ismét felkúszott a domboldalon, hogy az ünnepi máglyaláng táplálékaként szimbolikusan is kezdetét vegye a majálisozás. A kétnapos ünnepsorozat első estéjén már igazi fesztiválhangulatra érkezhettek meg a felvonulók a Majális parkba. Az esti programokra újfent szép kis tömeg gyűlt össze. Nem is csoda, hiszen az X-faktor hatodik szériájának csengőhangú győztese, Opitz Barbara és a Sztárban sztár 2016-os nyertese, a miskolci Veréb Tamás voltak az est fellépői. Az idei majálisozás, lévén tavaszváró ünnep, jól képviselte a hagyományokat, hiszen a tavasz valóban váratott magára. Az érdeklődők jó része átmeneti kabátban, kissé dideregve várta a koncerteket. Ha a közönség visszajelzését vesszük alapul, igazán fergetegesre sikerült az este. Aki esetleg távol állt a színpadtól, és nem látta az énekesnő védjegyeként is

Opitz Barbara a 2016-os X-Faktor győztese

elhíresült hurkos hajzuhatagát, az fantasztikus énekhangjáról is könnyen megismerhette Opitz Barbarát, ha követte az X-faktor hatodik szériáját. A Sajó Televízió riporternője a koncert végén mikrofonvégre kapta a fiatal énekesnőt, aki elmondta, hogy valóban megváltozott az élete a tehetségkutatós szereplése óta. Elég nagy hírnévre tett szert, és érzi az emberek érdeklődését, szeretetét. Ennek hála nem is tétlenkedik, nyáron is számos fellépést vállal. Az este másik sztárvendége, Veréb Tamás szintén próbára tette a hangfelszerelést. Erőteljes előadásában ismert és szeretett slágerek csendültek fel, és visszhangoztak a dombok ölelésében. A népszerű előadó az este végén elmesélte, hogy a televíziós megméretetés számára hatalmas élmény volt, ami mind énekesként, mind színészként próbára tette, így még édesebb volt a győzelem. Bár a koncertek is kirobbanó sikert arattak, az igazi durrogtatás csak később jött, hiszen színes tűzijátékkal próbálták a szervezők előcsalogatni a tavaszt. Akár mondhatnánk is, hogy némi tolódással ez sikerült, de egy biztos: a tekinteteket biztosan elbűvölte a színes fényzuhatag.

Az eseménysorozat második napja a család égisze alatt telt. Délután 14 órától újra beindult az élet, és akik kipihenték az este fáradalmait, újabb izgalmakra készülhettek. A gyerekeket körhinta, népi játékpark, kézműves foglalkozások, arcfestés és lufihajtogató bohóc várta. Aki azt hinné, hogy a lufihajtogatás annyiról szól csupán, hogy valaki kiáll a gyerekek elé, és fennhangon azt hajtogatja, hogy „lufi, lufi, lufi", annak ajánljuk, hogy legközelebb kövesse figyelemmel a bohóc munkáját! A gyerekek, akik ezt tették, biztosan kellemes emlékekkel mehettek haza. Persze a hazamenetel még váratott magára, hiszen még hátravolt a májusfa-állítás és a táncház is. A délután méltó zárásaként a családok Bóbita és Bendegúz bohócműsorát kacaghatták végig, hogy aztán jókedvűen ballagjanak el a helyszínről. Az események tükrében bátran elmondhatjuk, hogy ha a majális a tavaszvárás ünnepe, akkor a várakozás ritkán olyan kellemes, mint amilyen kellemesen azok érezhették magukat, akik kilátogattak idén a Majális parkba és május 1-jén a KSK előtti térre.

Bájer M.

Május 1-jén az arcfestés volt a legnépszerűbb a gyerekek körében

Egy kiállítás margójára

Anyák napi tárlat a KSK galériáján

A Sajószentpéteri Kulturális és Sportközpontban 2017. május 5-én (pénteken) 16 órakor az anyák napja tiszteletére tematikus kiállítás nyílt Kopcsik Lajos mestercukrász, a város díszpolgára magángyűjteményéből. A téma pedig mi más lehetne, mint a teremtés, a születés, az anyaság bensőséges és egyszeri pillanatainak megjelenítése a képzőművészet eszközeivel.

Alvári Dóra művésztanár nyitotta meg a kiállítást

A világ szinte minden országában szentelnek egy napot az anyák, az anyaság tiszteletére. A legtöbb helyen május második vasárnapján ünneplik az anyákat, míg Magyarországon immár évtizedek óta május első vasárnapja az anyák napja. Az anyák előtti tisztelgés az ókori Görögországban Rheának, az istenek anyjának (és egyben az összes édesanyának) tiszteletére tartott tavaszi ünnepségekre vezethető vissza, amelyet később több egyház is átvett. A nap újkori története az 1872-ben Bostonban megrendezett anyák napi ünneppel kezdődött, majd 1907-ben a philadelphiai Anna M. Jarvis elhunyt édesanyja emlékére az anyák napját május második vasárnapjára kitűzve nemzeti és nemzetközi ünneppé szerette volna nyilváníttatni. Célját elérte, 1914. május 10-én megrendezték az első hivatalos anyák napját.

Magyarországon 1925. március 8-án a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt rendezte az első ilyen ünnepet, 1928-ban már miniszteri rendelet sorolta a hivatalos iskolai ünnepélyek közé az anyák napját.

A Sajószentpéteri Kulturális Központ galériájában az ünnep alapgondolataként a Kossuth Lajos Általános Iskola musical csoportja elénekelte Bródy János (Koncz Zsuzsa által sikerre vitt) mára már klasszikussá vált „Mama, kérlek" című szerzeményét. A kiállítást Alvári Dóra művésztanár nyitotta meg, aki az anyaságnak mint művészeti témának a festészetben átvonuló történetéről ejtett néhány szót, az ősember gyermekét vezető anyát ábrázoló barlangrajzától a keresztény Mária-ábrázolásokon a dolgozó nők vagy a megtört idős asszonyok megjelenítésén át napjaink személyesebb művészetéig. Kiemelte, hogy a szépségnek, a nőisségnek, a teremtésnek az irodalom mellett a képzőművészetben tapasztalhatjuk leginkább érzelemgazdag kifejezését. A tárlat anyagával kapcsolatban felhívta a figyelmünket arra, hogy milyen felbecsülhetetlen értékkel állunk szemben, hiszen napjainkban még neves galériákban is ritkán találkozhatunk egy helyen ennyi nemzetközileg is elismert, Kossuth-díjas kortárs grafikusművész alkotásával, mint most nálunk. Csak néhány név ennek alátámasztására: Reich Károly, Kass János, Würtz Ádám, Hincz Gyula vagy Feledy Gyula. Mellettük Barczi Pál és Mezey István is jelen van személyes emléket megidéző alkotásával. Ezek a művek méltó módon tisztelegnek az anyaság, az anyák napja és egyben minden sajószentpéteri édesanya előtt.

A Sajószentpéteri Kossuth Lajos Általános Iskola diákjai rövid műsorral készültek

A társrendező Miértünk Sajószentpéterért Kulturális és Sportcélú Alapítvány nevében Kalász László elárulta, hogy a megnyitót személyesen is megtisztelő Kopcsik Lajos rajongásig szerette édesanyját, ezért is kért, ha tehette, művész barátaitól az anyasággal kapcsolatos grafikákat, és sokat vásárolt maga is. Majd köszönetet mondott neki, hogy lehetővé tette ennek a felbecsülhetetlenül gazdag anyagnak a Sajószentpéteren történő bemutatását, valamint Herczeg Istvánnak és feleségének a tárlat összeállításában való közreműködésükért. Kifejezte reményét, hogy a mestercukrász tulajdonában lévő festményekből is láthatunk válogatást nemsokára itt, a szülőföldjén. Kopcsik Lajosnak a zene mellett a képzőművészethez fűződő vonzalmát sem kell különösebben megmagyarázni, azt az egész életpályája, szinte minden egyes cukrászartisztikai műremeke (mint képzőművészeti alkotás) is bizonyítja. Természetes hát, hogy alkotóévei alatt több kortárs grafikussal is szoros barátságot kötött. Legközelebbit talán Kass Jánossal, akinek grafikái a cukrászmester több művének ihletői között is szerepelnek. Ebből eredhet az egyik kedvenc mai hobbija is, a zsibvásárok, piacok rendszeresnek mondható látogatása, amely helyeken bizony értékes régiségekre, akár festményekre is bukkanhat olykor a kitartó látogató. A mostani tárlat bemutatta, hogy milyen sok szemszögből lehet és tudják is ezek az érzékeny művészek megközelíteni az emberi életnek a legnagyobb csodáját: a teremtést. Hiszen a születés és az alkotás is maga a teremtés folyamata, és most a kettő egymást erősítve tárult szemünk elé. A születés egyszeri pillanatát csupán az édesanyák tudják közvetlenül átélni, de bízunk benne, hogy a kiállítás grafikáit megcsodálva a látogatók is egy lépéssel közelebb kerülhettek ehhez a csodához.

K.B.

Az anya motívum minden képről visszaköszön

Táncos-mesés gyereknap a család havában

„Mert mi a gyerek viszonya a világhoz? Meg akarja ismerni, és meg akarja hódítani, és ebben segít többek között a mese is." Legalábbis ezt írta Csukás István, hazánk egyik legnagyobb meseírója, és így gondolhatták a sajószentpéteri kulturális központ munkatársai is, akik igazán mesés programokkal várták az idei gyereknapon a családokat.

Ügyes kis légtornászok próbálják a buborékokat földre kényszeríteni

A sziréna villódzott a rendőrautók tetején, majd rengeteg érdeklődő szeme láttára egy focimezt viselő fiatal ült be a hátsó ülésre. A mezen az alábbi név szerepelt: Neymar Jr. Ha csak ezt a szeletet ragadnánk ki, akkor a 2017-es városi gyermeknapról akár azt is hihetnénk, hogy csupán egy igen bizarr jelenet zajlott le egy spanyol bajnoki rangadó után. Ám ha a szeletet visszahelyezzük a tortába, hátralépünk néhányat, és úgy szemléljük meg teljes egészében a dolgot, akkor bizony rájövünk, hogy egy kívül habos, belül édes, igazán tartalmas valamit láthatunk. Egy gyereknapi ünnepnek pedig ilyennek kell lennie. Mielőtt azonban jobban belemennénk a nap történéseinek kivesézésébe, érdemes megjegyezni, hogy a május a lehető legkeretesebb hónap, mely már régóta a család jegyében zajlik. Míg a hónap utolsó vasárnapján a kicsik vannak a középpontban, addig az első vasárnap az édesanyák ünnepe. Tehát joggal lehetne a májust a családok havának is nevezni a kalendáriumban. Ha valaki pedig most szót emelne a család hímkoronás főinek érdekében, annak elmondjuk, hogy bár hivatalosan június harmadik vasárnapján ünneplik - vagy inkább csak ünnepelgetik - az apák napját, vannak, akik ezt az eseményt is májusban ülik, méghozzá 19-én, Ivó neve napján. Mindenesetre, ha a felvonuló rendőrautók motorhangja még nem is tüzelte fel az apukák érdeklődését, azért őket sem kellett félteni, hiszen számos program akadt, amik közül valamelyiken biztosan megtalálták ők is a számításukat.

Az idei gyermeknap legnagyobb attrakciója a gokartozás volt

A május 28-i programok cifra sorozata a művelődési központ előtti téren vette kezdetét délután 15 órától. Arról, hogy valóban színes legyen az esemény, az aszfaltrajzversenyen induló kreatív flaszterpicassok gondoskodtak. Számos mesefigura és egyéb tarka kreatúra öltött formát a krétacsíkok nyomán. Lovaglásra, sőt, sétakocsikázásra is lehetőségük nyílt a gyerekeknek, aki pedig elmúlt 12 éves, az a gokartpályán mutathatta meg, hogy az ifjabb generáció sem csak a konzolok és számítógépek autósjátékaiban képes megállni a helyét. Mint minden valamirevaló rendezvényen, itt is a jókedvé volt a főszerep, hiszen a kacagásról a gólyalábasok vidám műsora gondoskodott. Nemcsak zsiráfnyaknyi végtagokon lépkedő előadón, de a tréfás kikiáltón és még egy bolond menyecskén is kacaghattak a szülők és a gyerekek. Mindeközben izgalmas népi játékok várták a kíváncsi lurkókat a népi játékparkban, és a számítógép előtti idők szórakoztató és készségfejlesztő foglalatosságai is megelevenedtek, hála a kézműves játszóháznak. Az is kiderült, hogy a lufihajtogató bohóc nemcsak kígyót tud remekül fabrikálni a léggömbökből, de számos más mulatató trükköt is ismer. A vállalkozó szellemű gyerekek és a sminklemosóval bőven felszerelt szülők kedvence most is az arcfestés volt.

Ha bemegyünk egy iskolába, és a fiúkat megkérdezzük, mik szeretnének lenni felnőttkorukban, valószínűleg gyakran halljuk majd a „rendőr" választ. Nem csoda tehát, hogy a rendőrségi bemutató is számos gyermeket vonzott. Ha valamelyik lurkó pedig inkább csak az önfeledt zsibongást részesíti előnyben, az boldog percekre lelhetett az ugrálóvárban vagy az óriáscsúszdán. A testmozgás másik kiváló módja a táncolás, amelynek a délután kezdődő táncház keretein belül hódolhattak kicsik és nagyobbak. A délután utolsó programjaként nagy megtiszteltetésben lehetett részünk, hiszen Paprika Jancsi vendégszerepelt nálunk, aki

Az elmaradhatatlan aszfaltrajzverseny

serpenyős, ördögverős gegjeivel több előadást tudhat már a háta mögött, mint az Orosz Nemzeti Balettintézet összes valaha volt táncosa együttvéve. A vidám bábjáték a régi idők vásári hangulatát idézte, így végül meséből sem volt hiány a gyermeknapon. Aki pedig úgy döntött, hogy mindezek ellenére a cikk elején említett képzeletbeli tortából mégiscsak a szelet érdekli csupán, nos, az reméljük, ellátogathatott valamelyik cukrászdába a programok végeztével!

Bájer M.

Az aszfaltrajzverseny eredményhirdetésének pillanatai

Címlapsztori

A betegellátás frontvonalának leendő harcosai

Karácsony második napja van, a nyugalom ideje. Mégis váratlanul bekövetkezik a baj. Kétségbeesett telefonálás után néhány perccel mentőautó áll meg a ház előtt. Újabb néhány perc múlva a gépkocsivezető szirénát és megkülönböztető jelzést kapcsol, autók között szlalomozva robog a kórház felé, miközben a mentőtiszt kérdez, nyugtat, tanácsot ad, rádión jelent, pléddel takar, segíteni próbál. Mert nekik a karácsony is munkanap, életet menteni ünnepnapokon is kell.

Nagy volt a tolongás megyénk egyetlen gyermekmentője körül

A fenti néhány sor akár kitalált történet is lehetne, mégis maga a valóság: egyik szereplője a Sajószentpéteri Mentőállomás állomásvezetője, a másik pedig e sorok írója.

Életeket, szervezett formában, 130 éve mentenek Magyarországon, ugyanis 1887. május 10-én alakult meg Budapesten az Önkéntes Mentőegyesület. A civil egyesületek által végzett mentés az Országos Mentőszolgálat 1948. május 10-i létrehozásával állami feladattá vált. Ezt a napot a Szolgálat születésnapjává, egyben a Mentők napjává nyilvánították.

Sajószentpéteren évek óta hagyomány, hogy ilyenkor a mentőállomás nyílt napot tart, és az állomány vendégül látja a város óvodásait, iskolásait. Ahogyan Antal Tamás állomásvezető – aki a Kazincbarcika Régió Mentő Alapítvány elnöke is – fogalmazott, ezen a tavaszi napon ők is magot vetnek, hiszen emlékszik rá: saját maga is ilyen idős korában határozta el, hogy ezt a hivatást választja. Ezért is vállal munkatársaival szívesen, akár társadalmi munkában is oktatásokat, bemutatókat. Ma az állomás ugyan nem küzd munkaerő-gondokkal, de talán egy napon majd ezekből a fiatalokból kerül ki az ő utánpótlásuk is. (Úgy hiszi, hogy annál azért sokkal hamarabb rendeződik a mentők erkölcsi és anyagi elismerése.) Ha mégse lenne így, az biztos, hogy akikkel itt megismertetik az életmentés, az újraélesztés szabályait, azok számára felnőttkorukban nem lesz olyan misztikus, félelmetes dolog segíteni egy tragédia bekövetkeztekor. Ma még többen félünk elsősegélyt nyújtani, de bízik benne, hogy a hasonló kezdeményezésekkel majd ezek a görcseink is oldódnak. Ezért is örül, hogy szinte minden intézmény elfogadta az invitálásukat, és a csoportok egymást váltva szinte folyamatosan benépesítették az állomás területét. Ők ezt az érdeklődést érdekes, interaktív programokkal igyekeztek meghálálni, a máskor néptelen helyet forgószínpaddá varázsolták: a sajátjuk mellett a kazincbarcikai és az izsófalvai mentőállomás gépkocsijánál is kipróbálhatták a gyerekek a betegrögzítés, a szállítás mesterfogásait. A garázsban bábukon gyakorolhatták az újjáélesztést, és még a legkisebbek is összeszedték a bátorságukat (és minden erejüket), hogy pumpálják a gumibábu mellkasát. A bátrabbak – sokan voltak ilyenek – vérnyomás- és vércukormérésen is részt vehettek. Az elsősegélytesztet a csoportok várakozáson felül sikeresen kitöltötték, így jutalmul nem maradhatott el néhány apró ajándék sem. Persze elhangozhatott egy kis hangos rádióüzenet vagy éppen egy-egy ilyenkor megbocsájtható szirénapróba is. Hadd legyen majdnem igazi az illúzió. Természetesen ez a rendezvény sem gátolta volna meg az állományt abban, hogy egy esetleges riasztás után egy percen belül mentésre készen el ne hagyják az állomás területét. (Éjszaka ez két perc lehet.) Mert akár esik, akár fúj, ez a gyorsaság a munkájuk egyik alapkövetelménye, a másik a szakszerűség.

A nap jelentőségét alátámasztotta a B.-A.-Z. Megyei Mentőszolgálat műszakvezetőjének személyes jelenléte, valamint az is, hogy itt láthattuk a megye egyetlen, ám minden igényt kielégítő színvonalú, korszerű eszközökkel felszerelt gyermekmentő gépkocsiját, amely reggel nyolc és este nyolc óra között ment 0-18 éveseket egy mentőorvossal és egy gépkocsivezető-mentőápolóval. Dr. Bodnár Dóra kiemelte, hogy a gépjárműben az életmentéshez szükséges eszközökön túl csecsemőszállító kosár, speciális égési kötszerek és eszközök is rendelkezésre állnak, hiszen gyerekeknél sajnos viszonylag gyakori az ilyen sérülés.

Velünk együtt ők is remélik,

Nem lehet elég korán kezdeni az újraélesztés fortélyainak elsajátítását

hogy a közeledő vakáció heteiben sem emelkedik majd meg sem a gyermekmentő-, sem a mentőgépkocsi napi riasztásainak száma. Ebben az időszakban több gyerek közlekedik az utakon, sokszor a játéktól felszabadultabb állapotban, amelyben a figyelem csökkenhet. A forró napokban a reakcióink is kiszámíthatatlanabbak. Vagy sokan ugorhatnak be felhevülten a vízbe, akár mély bányatavakba is, akkor is, ha nem tudnak jól úszni. És sorolhatnánk még tovább is a veszélyforrásokat. Ezért a mentősök is arra kérik a szülőket, a járművel közlekedőket, hogy ha lehet, a nyári iskolai és óvodai szünet alatt még fokozottabban figyeljenek a gyerekekre. Mert mindenkit hazavárnak. És egy kisgyerek tragédiája még a sokat tapasztalt mentősök számára is egy életen át hordozott, feldolgozhatatlan trauma marad.

Kiss B.

Vércukor-mérés, de előtte egy aprócska tűszúrás

Szentpéteri csillagok

A táncművész-újságíró: Kisgergely József

Sorozatunkban a városunkhoz kötődő, hivatásukban kimagasló teljesítményt nyújtó embereket mutatunk be, akik példaként szolgálhatnak számunkra. A mi csillagaink: ragyogjanak bármilyen magasan, fényükből ránk is vetül néhány sugár. Ők vallanak emlékeikről, pályájukról, sikereikről. Életükről.

A sajószentpéteri könyvtárban a június 10-ei író-olvasó találkozón

Kisgergely József sokoldalú ember, a szórakoztatás polihisztora: balett-táncos, revütáncos, énekes, operettszínész, segédrendező, koreográfus, bábszínházi ügyelő, újságíró, kritikus, író, korrektor, nyelvőr.

2017. június 10-én a Sajószentpéteri Lévay József Városi Könyvtárban a Sajószentpéteri Irodalmi Kör vendége volt az ünnepi könyvhét alkalmából rendezett író-olvasó találkozón. Ahol a „Győzelemre születtem - Színpadi hullámvasút" címmel nemrégiben megjelent életrajzi kötete segítségével mutatkozott be újra szülővárosának. Az ott elhangzott beszélgetést osztom meg röviden a Krónika tisztelt olvasóival.

- Mivel sok területen tevékenykedtél életed során, jobb tisztázni az elején, hogy te valójában minek tartod önmagadat.

- A fenti felsorolásból mindegyiknek egy kicsit. Mindig is az éltetett, ha több mindent csináltam egy időben, nyüzsgés volt körülöttem.

- Városunk szülötte vagy, azonban ma már kevesen ismerhetnek. Mit tudhatunk meg rólad?

- 1949. október 8-án születtem Sajószentpéteren, két nővérem, Joli és Kata után, Gyuri előtt harmadik gyermekként. Apám, a hegedűvel is jó barátságban lévő férfifodrász, Kisgergely József, anyám, a budapesti illetőségű és színésznőnéptáncos álmokat is dédelgető Tóth Jolán, aki ápolónő, majd fodrász, később a helyi Idősek Napközi Otthona vezetője is volt. Nem voltunk jómódú család, de szüleink mindnyájunkat művelt emberré válásra sarkalltak.

- Mi jut eszedbe elsőként, ha meghallod Sajószentpéter nevét?

- A szülőhely pecsétként beleég az ember életrajzába. És vagy szégyelled, vagy mint én is, örülsz neki és büszke vagy rá. Nekem mindig is egy szent hely volt, mai napig egy eltemetett álmot keresek benne. Lélekben megmaradtam vidékinek, ahol nincs stressz, csak béke, ezért az emberek arca is más, mint egy nagyvárosban. Köszönöm, hogy itt születhettem.

- Szülővárosoddal kapcsolatban mi a legkedvesebb emléked, amire gondolva a mai napig melegség tölt el?

- Gyermekkorom minden pillanata ilyen, benne a jó és rossz tanuló társaimmal, osztályfőnökömmel, Gyöngyösiné Márta nénivel vagy Markó Sándorral, akkori intelmével együtt: „Tanuljatok, tanuljatok, mert az élet elmegy mellettetek, és ti lemaradtok. Meglátjátok, eljön az idő, hogy takarítónők is csak érettségivel lehettek!". Akkor még faluhelyen az érettségivel császár lehettél.

- A kötet kalauzolásával menjünk végig a pályád állomásain, kezdjük Sajószentpéteren az emlékezést! Már akkor és itt kezdett megmutatkozni a sokoldalúságod.

- Szépen rajzoltam, festettem, órán általában az én fogalmazásaimat olvastatták fel, zongorázni tanultam, Miskolcon zeneiskolai koncertig is eljutottam. Volt időszak, amikor karmesternek készültem, első színházi élményem a Pillangókisasszony volt a Miskolci Nemzeti Színházban. Ötéves lehettem, és egy életre megfertőződtem. Később a színészet után vágyakoztam, egy újsághirdetés révén mégis a balettintézetben kötöttem ki.

- Az első – és talán legnagyobb - lépés az úton az Állami Balett Intézet, ahol az ötfordulós vizsgán 1200 gyerek közül (1963. június 4.) huszonnyolcad magaddal sikeresen túljutva a nyolcadik osztályt kezdhetted.

- Kemény kilenc év volt, egész napos elfoglaltsággal, hatnapos munkahéttel, feszes napirend szerint éltem. Egy-egy balettóra után két kilót is lefogyott az ember fia. Tulajdonképpen feláldoztam gyermekkorom egy részét és a fiatalságomat. Másodévtől már gyerekszerepekbe befogtak, első színpadra lépésem minden balett alapjában, a Diótörőben történt, Egér szerepében. A társaimnál idősebb lévén az Operaházban és az Erkel Színházban több szerepet kaptam, ezekkel kerestem egy kis pénzt, sőt, még első külföldi utamra, Libanonba is eljutottam a Seregi László rendezte Spartacussal.

- Közben (és később még néhányszor) a szerencse is melléd szegődik.

- Egyetlen szelvénnyel, állandó számokkal egy évig lottóztam, amikor 1971. X. 15-én négyes találatot értem el, ami akkor 110 ezer forintot fizetett (nem sokkal később első fizetésem 1.600 forint lett).

- Az életed másik nyereményét is megütötted nemsokára.

- 1972. május 2-án Miskolc-Budapest között vonatozva megismerkedtem a pécsi születésű Mészáros Ágival, akivel 1974. augusztus 18-án összeházasodtunk. Óvónő feleségem megajándékozott két szép gyerekkel, 1975-ben a családi hagyományt fodrászként öröklő Évával és 1979-ben a később programozó-matematikussá lett Ádámmal, ők pedig egy-egy fiú unokával.

- Kilenc év tanulás után kezdődött a színpadi hullámvasút: a Fővárosi Operettszínházban (1972-74), majd három év Békéscsabán és Pécsett is.

- Az operaházi koncertvizsgára (1972.06.19.) az osztályunkból már csupán heten jutottunk el. Hacsaturjan „Gajane" című operájában a híres Kardtánc szólistája voltam, ami után megkaptam a táncművész diplomát. Színész akartam lenni, hát a Fővárosi Operettszínházhoz szerződtem - táncosnak. Kerestem a helyemet, közben többször is jelentkeztem a színművészetire, de a második rostán mindig kiestem. Ma már jól tudom, igazuk volt a tanáraimnak, én sem vettem volna fel magamat, nem voltam olyan tehetséges. De nem sajnálom, akkor másképp alakult volna az életem, nem jutottam volna annyi helyre el, mint a tánc ré-

vén. Játszottam ugyan kisebb szerepeket, az áttörés mégsem jött el, de így is sokat tanultam ezekből az évekből.

- A vargabetű után következett a – másoknak parkolópálya, számodra nagy lehetőség – Állami Bábszínház (1980-95) és közben a Maxim Varieté (1980-92).

- Én mindenkinek olyan kollektívát és légkört kívánok, mint amilyen ott volt. Nagyon összetett feladatot kaptam, hasznosnak éreztem magam, megbecsültek. Azt hittem, onnan megyek nyugdíjba. A táncot abba akartam hagyni, de jól tettem, hogy folytattam. A Maximba hirdetés útján kerestek táncosokat, elkísértem egyik ismerősömet, őt elutasították, engem 12 évre felvettek négy tehetséges táncossal együtt. Egyre jobban megismertem ezt a fordított, sajátos szabályok szerint működő világot, a revüt, lubickoltam a sikerben. Az ország négy legjobban fizetett férfitáncosa közé tartoztam. Később szólista lettem, és a „Grazy Cabaret" című műsorral együtt naponta négy teltházas fellépésem is volt, összesen mintegy 13 600. Nem voltam már túl fiatal, csak elnyűhetetlen, bírtam a terhelést. Erről a felajzott éjszakai világról született meg 1989-ben (elsőként a témában) az „Éjjeli pillangók között – Bárban az igazság" című könyvem, mivel én belülről jól ismertem, gyűjtöttem a történeteket, és már újságíróként is jelentek meg kritikáim, színházi tudósításaim. Nagy siker volt, egy lakást is tudtam a honoráriumából vásárolni.

- És jött a fergeteges siker a Fővárosi Operettszínházban (1991-95,) az „Őrült nők ketrece"című musical.

- A tánckarba magam jelentkeztem, de a Maximbeli sikereim is jó ajánlólevélnek bizonyultak, így rám bízták a viceprimadonna, Chantal szólóénekes-táncos szerepét is. Négy felejthetetlen év 215 előadása hatalmas sikert hozott, nagyon élveztem.

- A ráadás: az Operettvilág együttessel bejártad az ország kisebb-nagyobb településeit és Németországtól Japánig a világ színpadait.

- A Csárdáskirálynővel sok fellépési lehetőséget remélve hozta létre az első magántársulatot a Zsadon Andrea –Szolnoki Tibor operettszínész házaspár. A tánckarba kerestek énekelni is tudó embereket, és én megtiszteltetésnek vettem, hogy1993-ban a fiatalok közé beválogattak. Az ötvenedik születésnapomat is a színpadon töltöttem, utána egy félreértés miatt (amit ma már elrendeltetésnek gondolok) 1999-ben befejeztem a színpadi életemet.

- Mivel foglalkozol mostanában, és milyen megvalósítandó tervek vannak még a tarsolyodban?

- Jelenleg már csak a Napi Ász nevű újság korrektori feladatait látom el. Szívügyem a magyar nyelv, tagja vagyok az Anyanyelvápolók Szövetségének. Ki ne alkalmazna olyan bolondot, aki szinte ingyen is dolgozna, még hétvégén is? Készülök kötetbe rendezni a színész anekdotáim gyűjteményét, ez talán az eddigieknél is személyesebb hangvételű lesz, valamilyen módon a legtöbbnek a részese lehettem.

-Mi jelenti neked pályafutásod legnagyobb sikerét?

- Természetesen az „Őrült nők ketrece", de ha az életem legnagyobb sikerét kérdeznéd, arra a válaszom: a két gyermekem.

- Azt írod, hogy az álmaidért feláldoztad gyermekkorodat, mégsem színészként teljesedtél ki. Később kárpótolt a sors mindezért?

- Nem véletlenül hullottak ki mellőlem a növendékek, azt végigcsinálni gyerekként is felnőtt fej és hozzáállás kellett. De megérte, mert mindig azt csinálhattam, amit szeretek, mindent ugyanígy tennék, ha újra kellene kezdenem.

- A sok munka nem hatott károsan a családi életedre, nem áldoztad fel az „apakorodat" is?

- A lányom még Békéscsabán nem érezte ezt meg, a fiam életében már nagyon sok mindenből kimaradtam: éjjel a Maxim, nappal a bábszínház mellett újság- és könyvírás.

- Volt valaha botlásod, olyan esemény az életedben, amit nem győztesként éltél meg?

- Elesni a színpadon, no, az rémes. Egyszer majdnem átéltem, de akkor is, mint más kisebb botlásaimnál, megfelelően tudtam korrigálni. Vesztesként csak a kihagyott lehetőségeimet éltem meg, de abból sem volt sok, hála Istennek.

- Az éjszakában sokáig dolgoztál, összetalálkoztál ott a bűnnel is?

- Ezt még senki nem kérdezte meg tőlem, most szembesülök vele. Láttam dolgokat, de engem szerencsére a bűn szele is elkerült. Azt hiszem, hogy a nyolcvanas években még nem volt ennyire beszennyezve az a csillogó világ.

- Életed során kapcsolatba kerültél számos ismert művésszel. Ki volt rád a legnagyobb hatással?

- Mindenképpen Vámos Lászlót emelem ki, aki megrendezte Szegeden az Ember tragédiáját, ami nekem tizenhat éves koromtól a bibliám. Hatalmas megtiszteltetés volt Gencsy Sári barátsága, akinek életéről „Az ország kedvence volt" címmel könyvet is írtam.

- Te vagy a mindig győztes kisember, sokan már rég otthagyták volna helyedben a színpad környékét is.

- Nem voltam egy kirobbanó tehetség, nálam nagyobb neveket sodort el saját hiúságuk. Jöhetett bármilyen váltás, én mégis túl tudtam élni mindenkit.

- A fiatal generációról nincs valami jó véleményed, a könyved mégis üzenet nekik. De mit üzensz a helyüket kereső sajószentpéteri fiataloknak?

- Sajnálom is a fiatalokat, hiszen bedarálja őket a világ, sokszorosát kell elsajátítaniuk, mint annak idején nekünk. Ugyanakkor ezzel fel is mentem őket az alól, hogy nincs jövőképük. Hogy nem is akarnak, az is a mi bűnünk. Üzenem nekik: álmodják meg magukat valaminek, és előbb-utóbb bejön. Ha komolyan gondolják és szívből csinálják.

- Köszönöm a beszélgetést.

Kiss Barnabás

A Rigoletto című Verdi-opera első felvonását nyitó menüettben gyakran voltak partnerek Szenes Erzsikével növendék korukban (fotó: Mezey)

A szó valódi értelmében tanító volt

Nekrológ: Sáfrány Lajosné született Szalóczi Katalin

Március vége felé hallottam a hírt, hogy meghalt Sáfrány Kati néni. Személyesen nem ismertem, de sokat hallottam róla, volt tanítványaitól, kollégáitól. Voltak, akik szigorúnak, mások kedvesnek és segítőkésznek tartották, de egy dologban megegyeztek: az emberséget és a szépírást ő tanította meg nekik. Most engem ért a megtisztelés, hogy elbúcsúzzam tőle.

Kati néni kezében egy emléklappal, melyet a 90. születésnapján vett át

Egy ember életét nem lehet pár leírt gondolattal „összefoglalni". Emléket állítani és emlékeztetni rá, talán igen. A búcsú, a végső elköszönés perceiben az emlékezés, a tiszteletadás szándéka jelenik meg a búcsúzók lelkében. A búcsú, az emlékezés önmagunknak, az itt maradóknak szóló üzenet. Megpróbáljuk összegezni, nevesíteni – mintegy útravalónak, s egyben tanulságként –, hogy mit is jelentett és jelent nekünk Sáfrány Kati néni, mit veszítettünk távozásával, mi az, amit mindannyian megőrzünk, továbbviszünk tanításából. Mi az, amiért szerettük és tiszteltük őt, amire mindig emlékezni fogunk.

Kati néni 1923. szeptember 8-án Vizsolyban, egy vasutas család nyolcadik gyermekeként látta meg a napvilágot. Az elemi iskoláit Szarvaskőn és Egerben végezte, az egri Angolkisasszonyok Tanítóképzőjében 1942-ben kiváló eredménnyel kapta meg a tanítói oklevelet. 1953-ban ment férjhez Sáfrány Lajoshoz. Házasságukból 2 lányuk, Piroska és Katalin született.

Tanítói munkáját a Fövényesháton egy tanyasi, osztatlan általános iskolában kezdte, majd Kálózra, utána Sajószentpéterre került. Először a római katolikus iskolában, ennek államosítása után az állami iskolában tanította az alsó tagozatos tanulókat.

Az '50-es évek elején egy évig a Miskolci Járási Tanács Oktatási Osztályán dolgozott. 1952-ben Mályiba került tanítani, majd 1953-tól ismét Sajószentpéterre, abba az általános iskolába, ahol 1979-ben történő nyugdíjazásáig dolgozott. A nyugdíj mellett lehetősége nyílt egészen 1995-ig napközis nevelőként dolgozni, valamint a kisegítő osztályba járó gyerekekkel foglalkozni. Tanítói munkáját a következetesség, a gyermekek érdekeinek feltétlen szem előtt tartása jellemezte. Minden tanulót igyekezett alaposan megismerni, és a képességeihez igazodó fejlesztést keresni számukra. Szívesen és nagy szertettel foglalkozott a hátrányos helyzetű gyerekekkel. Bár szigorúan betartatta az iskolai szabályokat és követelményeket, hálával fordultak felé tanítványai és családjaik, akiket az iskolán kívül is igyekezett segíteni. Több éven át vezetett felzárkóztató osztályokat, amelyekkel szép eredményeket ért el. Nemcsak tudást, de emberi tartást és pozitív értékeket is közvetített. Kollégái szerették és tisztelték őszintesége, egyenessége, segítőkészsége miatt. A gyerekek tanítása mellett sok fiatal pályakezdőt segített, támogatott a nehéz körülmények között végzett munkában. Régi tanítványai és kollégái emlékeznek vékony, törékeny, de ugyanakkor tekintélyt sugárzó alakjára, lelkes munkájára.

Az egykori 2. Sz. Általános Iskola (a fotó Szűcs Tamás archívumából való)

Aktív résztvevője volt minden jó célt szolgáló megmozdulásnak, és a 2. Számú Általános Iskola arculatának alakításában is fontos szerepet vállalt.

1988-ban elhunyt a férje, azt követően egyedül élt továbbra is sajószentpéteri családi házukban, amit (a kerttel együtt) példás rendben tartott.

2009-ben magas vérnyomása miatti agyi történés okán került kórházba. Ez a súlyos betegség sem törte meg. Minden erejét összeszedve fokozatosan sikerült felépülnie, de egyedül, segítség nélkül már nem élhetett Sajószentpéteren. Lányai gondoskodására szorult, s szerettei körében élt boldogságban egészen 2017 márciusáig, amikor kórházba került, ahol csendben elaludt.

Munkásságát több kitüntetéssel is elismerték: megkapta a Pedagógus Szolgálati Emlékérmet, az Eötvös József-emlékérmet, 2005-ben pedig Sajószentpéter Város Elismerő Plakettjét is.

A szakmai elismerések mellett azonban a régi tanítványok és kollégák élete végéig tartó szeretete volt számára a legnagyobb elismerés, amit egy pedagógus csak kaphat.

Román Péterné

Német versek ünnepe

A Sajószentpéteri Német Nemzetiségi Önkormányzat újabb sikeres hagyományt indított útjára a tavalyi esztendőben. Felhívással fordult a térség általános és középiskoláiban németül tanuló ifjúságához, hogy válasszanak egy német költőt, és versét adják elő németül és magyarul is.

A rendezvény olyan jól sikerült, hogy szinte törvényszerű volt a folytatás. Az idei évben második alkalommal megrendezett Német versek ünnepére még többen jelentkeztek, mint tavaly. Több mint 30 lelkes szavaló és felkészítő tanáraik népesítették be május 19-én a rendezvénynek helyet adó Lévay József Városi Könyvtárat. A rendezvényhez kapcsolódott egy képzőművészeti kiállítás is, amelynek keretében a gyerekek által elmondott versekhez készítettek illusztrációkat. A kiállításra Sajószentpéter és Ózd általános iskolásai küldték el alkotásaikat, amelyek a legkülönbözőbb technikákkal készültek. Csáki Károlyné, a nemzetiségi önkormányzat elnöke köszöntötte a megjelenteket, és örömét fejezte ki, hogy milyen sokan elfogadták a meghívást mind a versünnepre, mind a képzőművészeti kiállításra. A rendezvényt a Freedance-2008 tánccsoport nemzetiségi tánca nyitotta meg. Majd következtek a szavalók, akik Ózdról, Miskolcról, Kazincbarcikáról, Sárospatakról, Sátoraljaújhelyből, Hercegkútról és természetesen Sajószentpéterről érkeztek. A tanulók német költők verseit mutatták be német nyelven, de hogy a hallgatóság is élvezni tudja a verseket, magyar fordításban is előadták őket.

Közönség elé kiállni, a közönségnek beszélni nem könnyű feladat még akkor sem, ha azt a verset, prózát már az osztályteremben sokszor elmondtuk. Sokunknak nehézséget okoz a szereplés még anyanyelvünkön is, nem még akkor, ha mindezt idegen nyelven kell elmondani. S talán éppen ezért lesz népszerű rendezvény a Német versek ünnepe, amely lehetőséget biztosít sok-sok gyereknek a szereplésre idegen nyelven, németül. A szereplők egymást biztatva mondják el verseiket, és talán az előző versmondó szereplése is ösztönzőleg hat: én is meg tudom csinálni, én is el tudom mondani. A versmondókat nem értékeli zsűri, talán ezért is tudják bátrabban, fesztelenül elmondani azokat. Ugyanakkor minden fellépő nyertes, hiszen a memoriterek, a dalok, a versek megtanulása és előadása az első fontos lépés az idegen nyelvi kommunikáció elsajátításában.

Románné

Diósgyőrben jártak a tehetséggondozó programban részt vevő sajószentpéteri diákok

A Sajószentpéteri Kulturális és Sportközpont, Városi Könyvtár által elnyert „A köznevelési és a kulturális intézményekben működő tehetséggondozó programok támogatása” című, NTP-KKI-16-0290 kódszámú pályázat keretében 30 felső tagozatos sajószentpéteri diák vett részt 2017. május 30-án azon a kiránduláson, amely során meglátogatták a Diósgyőri Papírgyárat és a diósgyőri várat. A tanulók 2017. február elejétől június 30-áig 3 csoportban (kézműves, képzőművészeti, néptánc), szakköri formában ismerkednek meg az adott tevékenység fortélyaival. A kirándulás folyamán a résztvevők megismerhették a Diósgyőri Papírgyár tevékenységét, sőt, az üzemi múzeumban papírt is meríthettek. A diósgyőri várban pedig tárlatvezetés során ismerkedhettek meg a közelmúltban helyreállított látványosság történetével.

Emberi Erőforrások Minisztériuma

Emberi Erőforrás Támogatáskezelő

Nemzeti Tehetség Program

körkérdés

Milyen programokat látna szívesen a művelődési ház kínálatában?

Török Lajos

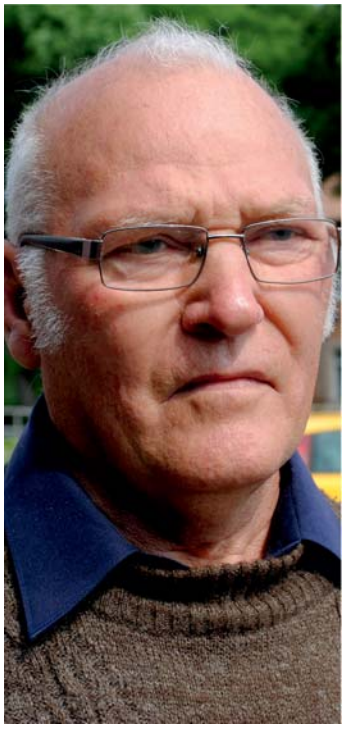

- Dusnokon élek, ezért inkább a fontosabb eseményekre látogatok be a városba. Ezek a városnap, a bányásznap és az idősek napja, amelyekre mindig beautózok a peremkerületből. Idesorolnám még a majálist a hegyen, de néha eljutok a művelődési házba is. Vonzanak a programok, és szeretek ismerősökkel, egykori munkatársakkal találkozni, de elmondanám, hogy az elmúlt években eléggé elkényeztettek bennünket a neves előadók leszervezésével. Ha lehetne ötletem, néhány kedvencemet szívesen látnám a városban, mint például Pál Dénest vagy Nótár Maryt, mert talán ők még megfizethetők a szentpéteri büdzséből.

Mogyoró Dominikné

- Csak ritkán veszek részt városi rendezvényeken, ezért nem is nagyon követem a helyi programokat. Szerintem ismert előadók, zenekarok gyakoribb ideszervezésével lehetne javítani a látogatottságon. Színészek, előadók látogatása biztosan felkeltené az érdeklődésemet, míg a fiatalabbak, a gyerekek más programokra kíváncsiak. El tudnám képzelni a környékbeli, az egri és miskolci színházak előadásait is Sajószentpéteren.

Magyar Tünde

- Hat éve Nyomárról költöztünk a városba, és csak ritkán vettünk részt közösségi programokon, rendezvényeken. Tízéves gyermekünk Kazincbarcikára jár iskolába, a négyéves pedig Sajószentpéteren óvodás. A két intézményben szervezett műsorokon részt veszünk. Családostól szoktunk kimozdulni otthonról, de ha helyben több gyermekműsor lenne, azokra elmennénk. Gondolok itt bábszínházra, Halász Judit előadói estjére vagy hasonló programokra.

Andó Attila

- Tíz éve a családom jobb megélhetése miatt Németországban dolgozok a húsos szakmában, de amikor itthon vagyok, részt veszek néhány rendezvényen. Általános iskolás keresztlányom tagja a néptánccsoportnak, de otthonosan mozog a társastáncokban is, örömmel nézem a fellépéseit. Nyáron kedvelem a szabadtéri koncerteket, de a téli időszak mintha csendesebb lenne. A hideg napokon több előadói estet lehetne szervezni, de hasznosak lennének a fitness-programok vagy más egészségmegőrző rendezvények is.

Tündik Gabriella

- Hároméves kislányommal minden helyi gyerekprogramon részt veszek, ezek más szülőknél is népszerűek. Emellett szívesen látnék a mai kor stílusát képviselő zenészeket, akár a Majka-Curtis előadópárost is el tudnám képzelni, ha nevet is mondhatok. Nem állnak tőlem távol a klasszikusok sem, úgy a könnyű-, mint a komolyzenében, mert egy kis változatosságot hoznak a mindennapokba. A szabadtéri műsorok pedig mindig sok embert vonzanak, jó közösségalkotó események.

Háda Dániel

- A közelmúltban költöztünk vissza Miskolcról Sajószentpéterre másfél éves gyermekünkkel, aki szereti a gyermekdalokat és a dallamos zenét. Párommal minden kulturális programra vevők vagyunk, de a gyereket örömmel elvinnénk egy Alma vagy Apacuka koncertre. Talán játszóházat is lehetne esetenként szervezni, de el tudnék képzelni gyerektúrákat is, ahol a családok kicsit közelebbről megismernék egymást. Utóbbiba esetleg kerékpártúra is belefér. A színházi és zenei programok mellé el tudnék képzelni autós találkozókat, legyenek azok típus szerintiek vagy oldtimerek, mert azok minden korosztályt érdekelnének.

Kis Józsefné

- Életem fontos része a kultúra és a hagyományok őrzése, ezért is vagyok tagja a Sajógyöngye Népdalkörnek. Sajnos pár hónapja egészségi állapotom miatt nem tudok részt venni a közös munkában, de alig várom, hogy visszatérjek a csoportba, amelynek egyik alapító tagja vagyok. Sokfelé hívnak bennünket, idén pedig megünnepeljük majd tízéves fennállásunkat is. Sajnos a kényszerszabadság alatt lemaradtam elég sok dal megtanulásáról, amit majd pótolnom kell. Szerintem ezzel elárultam, hogy a folklór, a magyar népzene áll közel hozzám, de idesorolnám a bányász- és a katonadalokat is. A programokban ugyanakkor nem vagyok válogatós, mert eljártam és reményeim szerint a jövőben is részt veszek a gyermekrendezvényeken ugyanúgy, mint más programokon, melyeket a városban szerveznek. Ha kérhetném, ezeknek a számát növeljék meg a lehetőségekhez képest, akár többnapos fesztiválokkal is!

Sólyom Zsolt

- A közelmúltban megrendezett stand-up comedy nagyon sikeres volt, ismert előadók nevettették meg a közönséget. Lehetne több hasonló vidám rendezvény a városban. Szerintem kevés a sportesemény, gondolok itt kispályás futballtornákra, asztalitenisz- vagy tekeversenyekre, amelyek megmozgatnák a régi sportolókat és meghoznák a fiatalok kedvét a sportoláshoz. Szívesen látnék néhány nemzeti érzelmű számokat játszó zenekart is, amelyek közül számomra a Kárpátia a csúcs.

Leskóné Réz Erzsébet

- Van egy rendkívül igényes réteg a városban, akik szívesen látnának minőségi műsorokat, színházi előadásokat, könnyűzenei koncerteket. Szorosabbra lehetne fűzni a kapcsolatot a környékbeli színházakkal, akik itt is bemutathatnák futó darabjaikat. Kedvenceim között van Lukács Sándor színész vagy Leblanc Győző, akiket örömmel látnék a városban. Persze tudom, hogy a kívánságoknak az anyagiak határt szabnak, ezért nem kívánok mást, csak hogy az új igazgatóval is folytatódjon a jövőben a Sajó Attila által elkezdett munka, aki kétséget kizáróan nagyon sokat tett Sajószentpéter kulturális életének fellendítéséért.

Kovács I.

„Maradtam az, ami voltam mindvégig”

100 éve született dr. Csiba László

„Otthon érezte itt magát, a betegeiért, ezért a közösségért élt, mosolyával azt sugallva, hogy az élet szép, akkor is, ha a percemberek uralma keserű, fájó és szürke, de mégis minden a miénk, a gyerekeinké: mert itt lesz a jövő. Apa bizonyította, hogy a hivatás, a szolgálat, a szeretet több, mint bármilyen hatalom vagy talmi siker.” Ily módon fogalmazza meg Czellárné Csiba Judit dr. édesapja életének példáját. A jelen és a jövő generációi számára. Okulásul.

Katonaorvosként 1944-ben

Csiba László a mai Szlovákia területén fekvő Csallóköztárnok községben 1917. június 2-án látta meg a napvilágot, a tejfalui Csiba Mihály és Paksy Erzsébet 1912-ben kötött házasságából, a nyolc gyermek egyikeként. Kétéves volt, amikor édesapja kapta meg a vajkai katolikus iskola kántortanítói állását, így öt osztályt ő is itt végzett el, majd sikeres felvételi után Pozsonyba került gimnáziumba. Az első négy osztályt gyengébben zárta, nyolcadikra már jó tanuló, így az önképzőkör elnöke lehetett. Először az apácák által fenntartott szlovák és magyar kétnyelvű internátusba íratták bentlakónak, később a csak szlovák nyelvű állami középiskola internátusába került.

A nyolcadik év végére színjeles diák Pozsonyban kezdte el az egyetemet az orvosi karon, két évet elvégezve az 1938-as bécsi döntés után Budapesten folytatta tanulmányait. Az egyetem közelében lakott, minden percét a hivatásának elsajátítására használta, még a szünidőket sem otthon töltötte. Szinte bárhová elment, ahol gyakorlatra tehetett szert a gyógyításban, nem véletlen hát, hogy 1943. június 30-án kiváló eredménnyel diplomázott.

Másnap már a Diósgyőri Kórház belgyógyászati osztályán dolgozott, ahonnan októberben behívták katonai szolgálatra, a budapesti I. Számú Honvédkórházba. Egy Budapestet ért szörnyű légitámadást szerencsésen túlélt, majd – bár erejük már fogytán volt - több állomáshelyen is megfordult alakulatával. („Rémséges helyeken szolgáltam, legjobb lenne ezeket az időket elfelejteni”.)

Közben 1944. december 10-én (Kőszegen) házasságot kötött az 1942-ben orvostanhallgató korában megismert, akkor közgazdaságot hallgató szerelmével, Géressy Évával. („A katonai alakulat néhány embere volt az esküvőn és feleségem bátyja, László, az ottani alakulat századosa.”)

1945. január 20-án a bombázásokkal nehezített úton már együtt sodorta őket tovább a történelem vihara egészen Dillingenig. A bajor kisvárosban – ahol újra átélt egy légitámadást - az UNRRA segélyszervezet táborában dolgozott orvosként, majd kinevezték tanácsadónak. („A katonai gyűjtőtáborban élő 5500 ember - lengyelek, litvánok, észtek, ukránok, oroszok - orvosi ellátása volt a feladatom.”). A háború zajának elültével 1946 nyarán a Passau melletti Platting egykori gyűjtőtáborába szállították, ahonnan amerikai katonai kísérettel október 8-án marhavagonokban útnak indították Magyarország felé, hogy egy örökkévalóságig tartó út után Ágfalvánál átléphessék a magyar határt.

Hazatérve felesége családja fogadta be őket Miskolcon, több sikertelen álláskeresés után kikerékpározott Sajószentpéterre, ahol Nádler Viktor, az üveggyár igazgatója rendelési

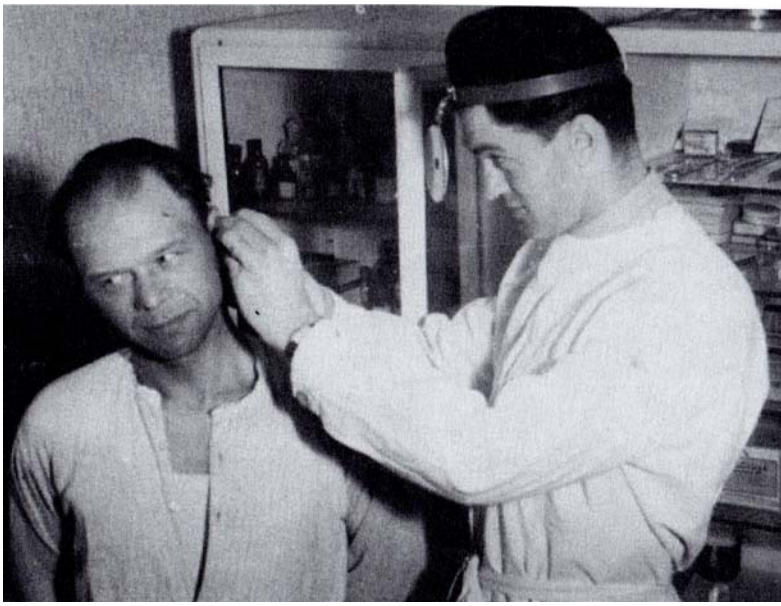

Rendelés Sajószentpéteren 1947-ben

Feleségével, Géressy Évával 62 évet éltek le nagy szeretetben

lehetőséget és egy kis lakást biztosított számára a Kossuth utca 104. számú házban (a mai Kristály étterem helyén). 1946. november 10-én felesége asszisztenciájával kezdte meg az itteni rendeléseinek hosszú sorát. Kollégája decemberi halála után pedig már teljes foglalkoztatású kinevezett orvos lett. („A primitív higiéniás viszonyok ellenére paradicsomi állapotnak tekintettük, hogy van saját lakásunk, és kenyérkeresethez is jutottam önálló rendelőm révén.") Az orvoshiány miatt Alacska község orvosa, a kazincbarcikai és a sajóbábonyi vegyipari üzemek első üzemorvosa is, és időnként a helyi szülőotthon vezetésének feladata is rá hárult. Ettől az időtől kezdve a saját és a család élete összeforrt Sajószentpéter történelmi közelmúltjával. („Sok mindent láttam orvosként, a történelmet miniatűrben megéltem.") Hamar otthonra lelt, beilleszkedett, a helyi kollégái, az értelmiség is befogadta, így az egyre pezsgőbb közösségi élet tevékeny részese lett. Nem lépett be a pártba, ezért időnként méltatlan helyzetbe hozták. Bár több helyre hívták, jobb körülmények közé, külföldre is, ám ő mindig hűséges maradt, és nyugdíjba vonulásáig itt teljesítette élete három szent célját: a családja, a hivatása és Sajószentpéter (az itt élő emberek) szolgálatát. („Nehezen tudtam csak ezeket a veszélyes helyzeteket elkerülni, de sikerült, maradtam az, aki voltam mindvégig: szentpéteri körzeti orvos." Mintha csak „A völgyben maradtam" című Lévay-verset olvasnám. A szerk.)

Sajószentpétert 2006. május 31-én bekövetkezett haláláig otthonának tekintette, ahol minden nehézség ellenére is szeretett élni. Hatvankét év boldog házasságuk alatt Éva (1945) lányuk kivételével, aki Dillingenben született, itt jöttek világra a gyerekeik: Katalin (1947), Judit (1949), László (1952), az ikrek: Gábor és Gabriella (1955). A Kossuth utca 199. szám alatt 1954-ben megkezdték saját otthonuk építését, amely 1958-ban készült el, így Marianna és Tamás már az új ház falai közt nevelkedett.

Hite, embersége, derűs optimizmusa vezette, amikor még az ellene vétkezőknek is megbocsájtotta a nehéz történelmi időkben elkövetett kisszerű cselekedeteiket. A helyi egyházi életben mindig aktív szerepet vállalt, a katolikus egyházközség képviselő-testületi tagja, később elnöke volt. („Bár 75 évesen lemondtam erről a tisztségemről, sokáig nem vették ezt tudomásul.")

Ötven éven át gyógyította a város betegeit, némely családnak négy generációját is, sokan életüket is neki köszönhetik. Áldozatos munkáját politikai széljárásoktól függetlenül elismerték: 1975-ben a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsától Érdemes Orvos, 1978-ban a Munka Érdemrend ezüst fokozata, 1995-ben pedig a Borsod Megyei Alkotói Díjat érdemeli ki. A legmegtisztelőbb esemény számára mégis az, amikor 1996-ban Sajószentpéter város díszpolgárává választották és Pro Urbe díjasa lett. Az orvosszakma a 2002. évben Batthyány-Strattmann László-díjjal, 2004. október 11-én a Semmelweis Orvostudományi Egyetem gyémánt-diplomával ismerte el hosszú és eredményes pályafutását. Sajószentpéteren utca, valamint a B.-A.-Z. Megyei Integrált Szociális Intézmény székhelye és helyi szociális otthon viseli nevét, őrizve ezzel egy igaz ember emlékét.

Ma már a Gyógyító Megelőző Intézmény aulájának falán a család képviselői és Sajószentpéter város polgármestere által leleplezett, dr. Bosák Nándor megyéspüspök által felszentelt emléktábla is hirdeti:

„Ebben az épületben gyógyította évtizedeken át Sajószentpéter és környékének betegeit dr. Csiba László körzeti orvos, Laci bácsi. Az emléktáblát születésének 100. évfordulóján, 2017. június 2-án helyezték el hálás betegei és Sajószentpéter Önkormányzata"

Kiss Barnabás

Koszorúzás a római katolikus templom kertjében található sírhelynél - 2017. június 1.

Új vezető a Sajószentpéteri Kulturális és Sportközpont élén

Bemutatjuk: Csorba Csaba

Ismert, tapasztalt közművelődési szakember igazgatja április 14-étől a Sajószentpéteri Kulturális és Sportközpont, Városi Könyvtár ügyeit. Csorba Csaba nem ismeretlen a városban és a térségben a kultúrát és művelődést követő és kedvelő emberek körében, hiszen Kazincbarcikán, Berentén, sőt, már településünkön is letette névjegyét.

A KSK új igazgatója tapasztalt közművelődési szakember

A Miskolcon született Csorba Csaba a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán kapta első diplomáját, történelem-népművelés szakon. Szerzett még kulturális menedzser végzettséget, majd a Budapesti Művelődési Központban a „Minőségfejlesztés a közművelődésben" és az „Önértékelés a közművelődési szervezeteknél"nevű képzéseken vett részt, végül pedig a „Közművelődési szervezetek helyi szemléje" című kurzust is elvégezte. Első munkahelye a kazincbarcikai Egressy Béni Művelődési Központ és Könyvtár volt, ahol 1984-ben művészeti előadóként kezdte pályafutását, majd később rendezvényszervező, 1992-től pedig igazgatóhelyettes beosztásokban dolgozott. Munkájában 2012-ben történt újabb változás, ekkor a Barcika Art Kommunikációs, Kulturális és Sport Szolgáltató Kft. művelődésszervezője lett. Onnan került Berentére, ahol 2014-2015-ben a művelődési központ igazgatójaként tevékenykedett.

2016-ban közművelődési szakemberként került a Sajószentpéteri Kulturális és Sportközpont, Városi Könyvtár állományába, ahol 2017. április 14-étől megbízott vezetőként dolgozik, június 1-jétől pedig kinevezett igazgatóként tevékenykedik. Szakmai munkáját két alkalommal díjazta Kazincbarcika polgármestere, 2009-ben pedig a Wlassics Gyula-díjat vehette át az oktatási és kulturális minisztertől. Az intézményvezető a Krónika érdeklődésére elmondta, hogy 1984-től kiváló kapcsolatot ápol elődjével, a városunkban is jól ismert és kiváló munkát végzett Sajó Attilával, akinek most lényegében a nyomdokaiba lépett. Tudja, jól felépített rendszert vett át, a lehetőségekhez képest rengeteg programmal, amiből ő sem szeretne lejjebb adni. Néhány példát említve: a közelmúltban ért véget a Nemzeti Tehetség Program, amelyben felső tagozatos általános iskolások vettek részt, és ahol kézműves, képzőművész és néptánc szerepelt a repertoárban. A projekt zárásaként diósgyőri kiránduláson voltak, ahol meglátogatták a várat és a papírgyárat. Akövetkező esemény a Városnapok rendezvénysorozata lesz június 22. és 25. között, ahol a számos fellépő mellett a Neoton Família lesz a sztárvendég. Az augusztus 20-i ünnepi rendezvényt új helyszínen, a Korona vendéglő előtti téren bonyolítják le, mivel az közelebb van a város központjához. Az augusztus végi Bányász Fúvószenekarok Országos Találkozójára is sikerült már négy fúvószenekart meghívni.

A Bányásznapnak idén is megadják a rangját: szeptember 1-jén megkoszorúzzák a bányászemlékművet fúvószenekari kísérettel, majd nagyszabású képzőművészeti kiállítás nyílik a bányászélet ábrázolásából, amit a Bányamunkás című újság egykori főszerkesztője nyit meg. A hagyományoknak megfelelően megrendezik majd az Idősek napját, ősztől pedig beindulnak a bérletes előadássorozatok is. Novemberben a kassai Thália Színház a Páratlan páros című darabot adja elő, míg a többi program jelenleg szervezés alatt áll.

Csorba Csaba nemcsak programokban, hanem a rábízott épületek rekonstrukciójában is gondolkodik. Pályázati pénzekből mintegy ötszázmillió forint értékű fejlesztést terveznek: a művelődési ház udvarára szabadtéri színpad és néhány fedett boksz is kerülne. Dusnokon a közösségi házat szeretnék felújítani és átalakítani, de a városi könyvtár is megújulna egy energetikai beruházás révén. A helyi projektirodával közösen kidolgozott pályázatot már beadták, és természetesen bíznak a sikerében. Az intézmény egyébként széttagolódva, hét telephellyel rendelkezik, ezért az új igazgató szeretne még egy kulturális területen dolgozó szakembert felvenni. Csakhogy a megfelelő végzettséggel rendelkezők többségének pedagógus diplomája is van, márpedig az oktatásban mostanában magasabbak a bérek, mint a közművelődésben. Így ez sem egyszerű feladat. Úgy fogalmaz: tudta, mit vállalt ezzel a megbízatással, ezért az idei évre tervezett programokat maradéktalanul megszervezi. Az elért színvonalat és az események számát viszont a jövőben sem szeretné csökkenteni.Terveiben óvodapedagógus felesége és két gyermeke is támogatja.

Kovács I.

A Nemzeti Tehetség Programban résztvevő péteri gyerekek a diósgyőri várban

Keresztrejtvény

1	2	3		4	5	6	7	8	9
10			■	11					
	■	12	13	■	14				
■	15			16				■	
17					■	18		19	
20			■	21	22				
23		■	24			■	25		
26		27				28	■	29	
30									

Vízszintes: 1. Eszköz az ünnepi sütemény szeleteléséhez. 10. Nemzetközi szabványjel. 11. Ipari rostnövényből készült termék. 12. A lutécium vegyjele. 14. Nobel-díjas svéd fizikus, a turbina névadója (Gustave). 15. Tájszóval: pipe. 17. Gyerekek kedvenc itala. 18. Fundamentum. 20. Menyasszony. 21. Gyógyvíz és kristály neve. 23. Daloló szócska. 24. Cseh égtáj (dél). 25. Nyomásegység. 26. Dokumentumfilm a „balett rosszfiújáról". 29. A molibdén vegyjele. **30. Szobrászművész (1884-1963), a Sajószentpéteren álló „Üvegfúvó munkás" szobor alkotója.**

Függőleges: 1. Arcizomgörcs. 2. Latin csont. 3. Roland beceneve. 4. Az alumínium vegyjele. 5. Találja. 6. Szibériai folyó. 7. Pompás tollazatú madár áll rajta. 8. Ellenértéke. 9. Élénk színárnyalat. 13. Donald Trump a 45. elnöke. 15. Küzdősport. 16. … Gáspár, az utca hírmondója (Keménykalap és krumpliorr). 17. Karimás fejfedő. 19. Olasz táncdalénekes (Salvatore). 22. Amely helyen. 24. Junior. 27. A másik oldalra. 28. Sine anno (évszám nélkül), röviden.

Rejtvényünk megfejtése a vízszintes 30. sorban található. Ezt kell beküldenie az újság szerkesztőségébe nyílt levelezőlapon vagy a szerkesztőség e-mail címére 2017. augusztus 10-éig. A helyes beküldők között egy 5000 Ft-os könyvutalványt sorsolunk ki.
Cím: Sajó Televízió Nonprofit Kft. 3770 Sajószentpéter, Hunyadi u. 11. E-mail: sajotv@gmail.com, szentpeterikronika@citromail.hu.

Áprilishavi rejtvényünk helyes megfejtése: Arany János. Köszönjük Olvasóink aktivitását! A június 12-én megtartott sorsoláson Tarczali Jenőnek kedvezett a szerencse. Gratulálunk! A nyeremény átvételéről később értesítjük.

Péterre jön a Contini

Látogatók ezreit gyönyörködtette már a MAGYAR CONTINENTAL SINGERS.

Magyarországon töretlen erővel és hittel hirdetik az evangéliumot már 32 éve. A szervezet ifjúsági csoportja, a Contini a mai modern, mindenkihez szóló keresztény zene által evangélizál. Idén újból egy nagyszerű, különleges és izgalmas programmal készülnek.

Programjuk címe:
Átformálsz! Engedd, hogy ez a reményteljes üzenet téged is átformáljon!

A koncert 2017. július 24-én a Sajószentpéteri Kulturális és Sportközpont színháztermében 18 órai kezdettel tekinthető meg

Szentpéteri Krónika

Kiadó: Sajó Televízió Nonprofit Kft.; Cím: 3770 Sajószentpéter, Kálvin tér 4.; Telefon: 48/521-037, Ügyvezető igazgató: Sulyok Barnabás
Főszerkesztő: Román Péterné; szentpeterikronika@citromail.hu
Fotó: Heiszman Adrienn, Tördelés: Litoplan Kft. – Design Studio
Szerkesztőség, hirdetésfelvétel: 3770 Sajószentpéter, Hunyadi utca 11.
E-mail: sajotv@parisat.hu; Nyomda: Litoplan Kft.
Cím: 3700 Kazincbarcika, Mátyás király út 56/B. Telefon/Fax: 48/512-236
E-mail: info@litoplan.hu; Megjelenik kéthavonta 4300 példányban.
ISSN 1789-7807 (nyomtatott); ISSN 2063-482X (online)

A hirdetések tartalmáért a kiadó felelősséget nem vállal! A lapban megjelenő cikkek, képek bármilyen formában történő felhasználása a kiadó írásos engedélyével lehetséges. Kéziratokat, fotókat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

IX. Sajószentpéteri Városnapok 2017. június 22-25.

JÚNIUS 22. CSÜTÖRTÖK
17.00 Művelődési központ
KIÁLLÍTÁS-MEGNYITÓ
A ST. MARTIN KÉPZŐMŰVÉSZETI TELEP ELMÚLT KÉT ÉVE
Válogatás a képzőművészeti telepen készült alkotásokból
A kiállítást megnyitja: Alvári Dóra művésztanár

JÚNIUS 23. PÉNTEK
16.00 Művelődési központ
ÜNNEPI TESTÜLETI ÜLÉS
Kitüntetések átadása – ünnepi műsor

JÚNIUS 24. SZOMBAT
16.00-20.00 Művelődési központ
HÜLLŐKIÁLLÍTÁS
a művelődési központ előtt
LÉZERHARC ÉS AIRSOFT CÉLBALÖVÉS
16.30 **PROMENÁD KONCERT**
Kazincbarcikai Ifjúsági Fúvószenekar
17.00 **MAZSORETTGÁLA**
Gyöngyszem mazsorettegyüttes – Sajószentpéter
Miskolci mazsorettegyüttes
17.45 **FORMÁCIÓS ÉS TÁRSASTÁNC**
Freedance 2008 TSE
18.30 **FARKAS BÁLINT ÉS BÁLINT EMESE** operett műsora
19.30 **PÁL DÉNES**
20.00 **DÉR HENI**
20.45 **IGNI**

JÚNIUS 25. VASÁRNAP
15.00-20.00 Művelődési központ
HÜLLŐKIÁLLÍTÁS
a művelődési központ előtt
LÉZERHARC ÉS AIRSOFT CÉLBALÖVÉS
15.00 **KARATEBEMUTATÓ**
15.30 **A SAJÓGYÖNGYE NÉPDALKÖR ÉS A TÜCSÖKMADÁR NÉPTÁNCEGYÜTTES MŰSORA**
16.00 **SZOMORI FIÚK** – sramliegyüttes
17.00 **A SZINVA ART TÁRSULAT NÉPTÁNCMŰSORA ÉS TÁNCHÁZ**
18.00 **DÉTÁR ENIKŐ** musical műsora a sportpályán
18.00 **HŐLÉGBALLON SHOW**
20.30 **A NEOTON FAMILIA SZTÁRJAI - ÉLŐ KONCERT**

A Városnapok ideje alatt:
Vidámpark – Vásárosok – Büfé - Vendéglátás

A rendezvény támogatói:

WANHUA 万华 BorsodChem Chemistry for generations
nka Nemzeti Kulturális Alap

INFO: 48/521-053 - spmsk.hu